

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **Ing. S. T.**, zast. JUDr. Rudolfem Vokounem, advokátem se sídlem v Praze 2, Trojanova 18, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem v Opavě, Horní náměstí 103/2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2012, čj. 3576/1.30/12/14.3, t a k t o :

- I. V řízení přerušeném usnesením ze dne 27. listopadu 2013, čj. 30 Ad 15/2012-44, se p o k r a č u j e .
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2012, čj. 3576/1.30/12/14.3, se z r u š u j e a věc se mu v r a c í k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení v částce 12.200,- Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Rudolfa Vokouna, a to do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj (dále také jen „inspektorát práce“) ze dne 27. 8. 2012, čj. 6746/8.30/12/14.3, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že ve dnech 13. a 15. 3. 2012 provedl inspektorát práce v provozovně žalobce (Ski bar OBČERSTVENÍ

– Strážné) kontrolu v rozsahu ustanovení § 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“), a zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), jejímž předmětem bylo dodržování pracovněprávních předpisů. Kontroloři zjistili, že zde vykonává práci spočívající v obsluze celého občerstvení a inkasování peněz D. M., který na otázku, jaký má uzavřen pracovněprávní vztah odpověděl, že žádný.

Žalovaný uvedl, že výsledky kontroly byly shrnuty a zadokumentovány v protokolu o kontrole ze dne 4. 4. 2012, čj. 2448/8.71/12/15.2. Se žalobcem bylo po zamítnutí jeho námitek proti výsledku přezkoumání protokolu zahájeno oznámením ze dne 14. 6. 2012 správní řízení a nařízeno ústní jednání, které se uskutečnilo dne 4. 7. 2012. Žalobce se při ústním jednání vyjádřil, že si myslí, že nic neporušil, že kromě zimní činnosti, kdy podniká v této oblasti, se v letních měsících zabývá sportovní činností, kde je bezplatná pomoc nebo záskok běžnou praxí. Vycházel z toho, že když pan M. jeden den ve ski baru počká, není to přestupek. Panu M. přitom nabídl, že když bude v létě 2012 nezaměstnaný, že jej zaměstná v restauraci vedle ski baru. Zná se s ním přes rodinu jeho družky, a protože měl zkušenost z brigád, zavola mu, jestli by mu nepočkal ve ski baru, když musel odjet.

Žalovaný se ztotožnil se závěrem inspektorátu práce, že žalobce je vinen ze spáchání správního deliktu na úseku zaměstnanosti dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se dopustil tím, že umožnil D. M. výkon nelegální práce ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bodu 1 téhož zákona, neboť dle zjištění inspektorátu práce vykonával dne 14. 3. 2012 závislou práci (obsluha celého občerstvení a i s inkasem) v provozovně žalobce mimo pracovněprávní vztah, čímž porušil ustanovení § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“). Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč a povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

V reakci na odvolací námitky žalovaný poukázal na definiční znaky závislé práce uvedené v § 2 odst. 1 zákoníku práce, které musí být splněny kumulativně a kterými jsou: práce vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, práce jménem zaměstnavatele, práce dle pokynů zaměstnavatele a osobní výkon práce zaměstnancem. Dle žalovaného je nepochybné, že D. M. vykonával dne 14. 3. 2012 pro žalobce činnost osobně, když v provozovně obsluhoval zákazníky a zároveň od nich inkasoval peníze. Činnost vykonával jménem žalobce, neboť probíhala v jeho provozovně v rámci jeho podnikatelské činnosti, přičemž práci vykonával na základě pokynů žalobce a ve vztahu podřízenosti a nadřízenosti. Tvzení žalobce, že se jednalo pouze o pomoc v situaci nouze při neplánovaném opuštění provozovny, označil žalovaný za účelové s ohledem na obsah protokolu o kontrole, kdy z výpovědi Davida Maxima vyplývá, že byl v provozovně na zkoušku s tím, že když se osvědčí, že si jej žalobce v provozovně ponechá.

Pokud jde o opakovanost výkonu pracovní činnosti, z protokolu o výsledku kontroly dle žalovaného vyplývá, že D. M. byl zastížen v provozovně žalobce jak 14. 3. tak i 15. 3. 2012, kdy po oba dny vykonával obsluhu v provozovně.

Žalovaný konstatoval, že posuzované jednání jednoznačně vykazuje vysoký stupeň společenské škodlivosti. Takové jednání totiž výrazně poškozuje rovné podmínky na trhu práce, jsou jím způsobovány značné následky v oblasti daňové a v neposlední řadě jsou jím zkracována práva a oprávněné zájmy zaměstnanců. Míru

typové závažnosti daného protiprávního jednání vyjadřuje zákonodárce pomocí rozmezí výše pokuty, v jejímž rámci lze správní delikt sankcionovat. Žalobci byla uložena pokuta na samé spodní hranici zákonného rozpětí a žalovaný není oprávněn vůli zákonodárce hodnotit.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí a jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí inspektorátu práce.

Předně namítl, že pokud inspektorát práce uvedl, že pro určení výše pokuty přihlédl k poměrům účastníka, nikde v rozhodnutích není uvedeno, v čem tento ohled na majetkové poměry žalobce měl spočívat, resp. k jakým závěrům správní orgány vlastně dospěly. Žádný z obou správních orgánů totiž majetkové poměry žalobce vůbec nezjišťoval a ani po žalobci v tomto směru žádné informace nepožadoval. Jeho současné majetkové poměry jsou však natolik nepříznivé, že objektivně není v jeho možnostech uloženou pokutu zaplatit, a to ani ve splátkách. Jediným řešením by pro něho bylo pouze okamžité ukončení veškeré podnikatelské činnosti a vstup do insolvence. V tomto směru žalobce poukázal na nálezy Ústavního soudu, v nichž tento soud opakovaně zdůraznil, že jedním z principů fungování veřejné moci v právním státě je zásada proporcionality zásahů do práv a svobod občanů. V případě uložení majetkové sankce je přitom vyloučen takový zásah do majetkové sféry podnikajícího občana, v jehož důsledku by byla zcela zničena majetková základna pro jeho další podnikatelskou činnost.

Žalobce dále namítl, že nelze přehlédnout skutečnost, že z pohledu koncepce tzv. materiální protiprávnosti je pojmovým znakem každého správního deliktu dosažení jistého stupně společenské škodlivosti činu. Bez dosažení její určité míry není odůvodněna jeho vytýkatelnost a tedy ani sankcionování takového činu. V daném případě šlo o uložení pokuty ve výši 250.000,- Kč za zaměstnání jediné osoby mimo pracovněprávní vztah, nadto na bázi přátelské výpomoci po dobu jednoho či dvou dnů, kdy se navíc mezi zúčastněnými jednalo o kamarádský vztah. Uložení pokuty se proto jednoznačně jeví jako rozporné s obecným principem spravedlnosti, a to nejen s ohledem na shora zmíněné majetkové poměry žalobce, ale i s ohledem na povahu a závažnost daného správního deliktu a konkrétních individuálních okolností případu.

Žalovaný se k podané žalobě písemně vyjádřil, a to shodně s odůvodněním napadeného rozhodnutí, a navrhl zamítnutí žaloby. Odmítl tvrzení žalobce, že by chybějící skutkové argumenty prokazující znaky závislé práce nahrazoval jakoukoli spekulací. Znovu poukázal na vyjádření D. M. zadokumentované v protokolu o výsledku kontroly ze dne 4.2.2012, který dle jeho názoru bez pochybností prokazuje, že práce byla vykonávána dle pokynů zaměstnavatele a ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti. Podotkl, že „práce na zkoušku“ mimo sjednaný pracovněprávní vztah není dle současných právních předpisů možná, k tomu jsou určeny instituty upravené zákoníkem práce. Dle žalovaného se v daném případě nejednalo o tzv. občanskou výpomoc, neboť znaky, které odlišují závislou práci od takové výpomoci, jsou vztah nadřízenosti a podřízenosti a výkon práce jménem jiného. Jednání v posuzovaném případě naplňuje právě znaky závislé práce.

K výši pokuty žalovaný uvedl, že při posuzování majetkových poměrů žalobce vycházel z údajů veřejně přístupných databází, z nichž zjistil, že žalobce není ani v likvidaci ani v insolvenci, přičemž pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Podotkl, že správní orgány, jako orgány moci výkonné, nejsou

oprávněny hodnotit souladnost právních předpisů s ústavním pořádkem, jejich úkolem je toliko dbát na dodržování těchto předpisů.

V replice na vyjádření žalovaného žalobce zdůraznil princip materiální (objektivní) pravdy ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), z něhož vyplývá, že skutkový stav věci musí být zjištěn bez důvodných pochybností. Vyslovil nesouhlas i s argumentem žalovaného, že soustavnost není nezbytnou charakteristikou závislé práce. Upozornil, že v žalobě nehovoří o „soustavnosti“, ale o „opakovaném“ výkonu pracovní činnosti, a s poukazem na ustanovení § 2 odst. 2 zákoníku práce má zato, že „opakovanost“ pojmovým znakem závislé činnosti je.

Řízení o žalobě proti shora identifikovanému rozhodnutí žalovaného bylo přerušeno usnesením zdejšího krajského soudu ze dne 27. 11. 2013, čj. 30 Ad 15/2012-44. Důvodem bylo vyčkání výsledku řízení vedeného před Ústavním soudem ohledně návrhu na vyslovení protiústavnosti části ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti (konkrétně části na konci tohoto ustanovení znějící „nejméně však ve výši 250.000 Kč“), a to pro jeho rozpor zejména s čl. 11 Listiny základních práv a svobod, neboť nerespektuje zásadu, aby uložení pokuty, byť i v minimální výši, nebylo pro delikventa likvidační. Ve správním řízení, v němž bylo napadené rozhodnutí vydáno, postupoval totiž žalovaný a před ním i prvostupňový správní orgán podle zákona o zaměstnanosti ve znění jeho novelizace provedené zákonem č. 367/2011 Sb., kterým byla s účinností od 1. 1. 2012 změněna dosavadní výše pokut v oblasti postihu nelegální práce, přičemž při postihu výkonu nelegální práce dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) a e) zákona o zaměstnanosti byla stanovena částka 250.000,- Kč jako sankce nejnižší možná.

Zmíněné řízení před Ústavním soudem bylo již skončeno, a to nálezem ze dne 9. září 2013, sp. zn. Pl. ÚS 52/13 (dostupným na www.nalus.cz), kterým tento soud ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve slovech „nejméně však ve výši 250.000,- Kč“ označil za rozporné s čl. 1, čl. 4 odst. 4, čl. 11 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu o Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Současně zmíněnou část ustanovení dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů zrušil. Nález pak byl ve Sbírce zákonů vyhlášen dnem 20. října 2014 pod č. 219/2014 Sb. Tím odpadl důvod přerušení řízení a bylo v něm pokračováno.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, když žalobce s tímto postupem souhlasil výslovně a žalovaný svůj souhlas udělil způsobem předvídaným v ustanovení § 51 odst. 1 větě druhé s. ř. s. Krajský soud přitom dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 14. 3. 2012 od 12:25 hod. provedl inspektorát práce v provozovně žalobce kontrolu se zaměřením na dodržování pracovněprávních předpisů. V provozovně byl kontrolory zastížen D. M. Kontroloři sepsali zápis o fyzické kontrole, v němž zaznamenali jeho odpovědi na dotazy kontrolorů, konkrétně, že přijel na zavolání majitele, že v provozovně vykonává obsluhu zákazníků, že je zde na zkoušku první den a že mu majitel sdělil, že když se osvědčí, že si ho tam nechá a sepíše s ním smlouvu o dílo. Následující den 15. 3. 2012 ve 12:45 hod. zastihli kontroloři v provozovně jak žalobce, tak D. M.,

k zápisu o fyzické kontrole, ve kterém jsou zaznamenány údaje o kontrolované osobě (tj. žalobci), je přiloženo jeho vyjádření. V něm uvedl, že dne 14. 3. 2012 za něho v provozovně zaskočil kamarád D. M., neboť musel naléhavě odjet do Čelákovic. Nemá s ním uzavřenou žádnou dohodu. Provozovna ski baru že nemá žádné zaměstnance a její provoz že bude po týdnu již ukončen.

Výsledky kontroly shrnul inspektorát práce v protokolu o kontrole sepsaném dne 4. 4. 2012, čj. 2448/8.71/12/15.2. Námitky žalobce proti protokolu oblastní inspektorát dne 24. 4. 2012 zamítl. V námitkách žalobce mimo jiné uváděl, že D. M. počkal dne 14. 3. 2012 v jeho provozovně, aby nemuselo být zavřeno, přičemž na konci týdne již končila sezona. Telefonicky že si s kontrolory dohodl schůzku v provozovně na den 15. 3. 2012, D. M. tam s ním na kontrolory počkal. Nesouhlasil proto s tím, že mu ve dnech 14. a 15. 3. 2012 umožnil výkon závislé práce.

Oznámením ze dne 14. 6. 2012 zahájil inspektorát práce se žalobcem správní řízení a dne 4. 7. 2012 se uskutečnilo ústní jednání, při kterém byly čteny shromážděné listinné důkazy. Žalobce při něm uvedl, že kromě zimní činnosti, kdy podniká v této oblasti, se v letních měsících zabývá sportovní činností, kde je bezplatná pomoc nebo záskok běžnou praxí. Vycházel z toho, že když pan M. jeden den ve ski baru počká, není to přestupek. Panu M. přitom nabídl, že když bude v létě 2012 nezaměstnaný, že jej zaměstná v restauraci vedle ski baru. Zná se s ním přes rodinu jeho družky, a protože měl zkušenost z brigád, žalobce mu zavolaal, jestli by mu nepočkal ve ski baru, když musel odjet.

Dne 6. 8. 2012 byl vyslechnut D. M. jako svědek. Vypověděl, že dne 14. 3. 2012 byl ve ski baru pomoci kamarádovi pohlídat bar. Když přišla kontrola, oslovili jej a chtěli po něm občanský průkaz. Ten však u sebe nenosí, proto jej druhý den přinesl a do protokolu kontroloři zapsali, že tam pomáhal i druhý den. Žádnou odměnu nedostal, protože by „po kamarádovi za půl den peníze nechtěl“. Žalobce mu řekl, že kdyby potřeboval práci, že by mu něco sehnal. Dále uvedl, že druhý den kontroly přinesl pouze občanský průkaz a nic tam nedělal. Připustil, že možná někomu donesl pivo, ale byl tam hlavně kvůli občanskému průkazu.

Inspektorát práce dospěl k závěru, že žalobce je vinen ze spáchání správního deliktu na úseku zaměstnanosti dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se dopustil tím, že umožnil D. M. výkon nelegální práce ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bodu 1 téhož zákona, neboť vykonával dne 14. 3. 2012 závislou práci (obsluha celého občerstvení s inkasem) v provozovně žalobce mimo pracovněprávní vztah. Za to mu uložil rozhodnutím ze dne 27. 8. 2012, čj. 6746/8.30/12/14.3, pokutu ve výši 250.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Odvolání žalobce proti rozhodnutí inspektorátu práce žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

Dle ustanovení 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se správního deliktu dopustí právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, která umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2. Podle zmíněného ustanovení § 5 písm. e) bodu 1 se nelegální prací rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah. Podle § 140 odst. 4 písm. f) téhož zákona bylo možno (dle znění zákona v rozhodnou dobu) za uvedený správní delikt uložit pokutu do 10 mil. Kč, nejméně však ve výši 250.000 Kč.

V posuzovaném případě inspektorát práce uložil žalobci pokutu ve výši 250.000,- Kč s konstatováním, že tak učinil v souladu s platnou právní úpravou na nejnižší možné hranici zákonné sazby. Učinil tak tedy na základě té části ustanovení, která byla shora citovaným nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/13 shledána jako rozporná s čl. 1, čl. 4 odst. 4, čl. 11 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu o Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod a současně dnem vyhlášení nálezu zrušena. Krajský soud proto napadené rozhodnutí již z tohoto důvodu musel zrušit pro nezákonnost.

Další spornou záležitostí mezi účastníky byla otázka samotného posouzení, zda se žalobce dopustil předmětného správního deliktu, tj. zda bylo prokázáno, že umožnil D. M. výkon nelegální práce, resp. zda byla v daném případě naplněna materiální stránka předmětného správního deliktu.

Zákon o zaměstnanosti definuje v ustanovení § 5 písm. e) bodu 1 nelegální práci jako „výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah“. Ohledně pojmu „závislá práce“ odkazuje zákon o zaměstnanosti na ustanovení § 2 zákoníku práce. Toto ustanovení definuje závislou práci ve svém odstavci prvním tak, že závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. V odstavci druhém citovaného ustanovení je pak dále uvedeno, že závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě. Dle ustanovení § 3 zákoníku práce může být závislá práce vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Za základní pracovněprávní vztahy se přitom považují pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr, tj. dohoda o provedení práce a dohoda o pracovní činnosti.

Z ustanovení § 3 správního řádu vyplývá, že správní orgán je povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 (tj. zejména s požadavkem zákonnosti a souladu s veřejným zájmem). Z ustanovení § 50 odst. 3 a 4 téhož zákona vyplývá povinnost správního orgánu zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Pokud nejde o zákonem stanovený závazný podklad, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo.

Předně je nutno oběma správním orgánům vytknout, že jejich rozhodnutí neobsahují řádné a přezkoumatelné hodnocení všech provedených důkazů. Konkrétně zcela pominuly hodnocení svědecké výpovědi D. M. ze dne 6. 8. 2012. Inspektorát práce uvedl tuto výpověď pouze v popisu důkazů, které byly v řízení provedeny, žalovaný pak tento důkaz nezmínil vůbec.

Z listin založených ve správním spise je zřejmé, že způsob, jakým D. M. při své svědecké výpovědi vysvětlil svoji přítomnost v provozovně žalobce dne 14. 3. 2012, se oproti jeho sdělení v uvedený den (tj. den kontroly) podstatně změnil. Rovněž vyjádření žalobce (opakovaně) nekoresponduje s původním sdělením svědka v uvedený den. Žalovaný pak pro argumentaci opakovaného výkonu pracovní

činnosti D. M. uvedl i to, že dne 15. 3. 2012 byl zastižen v provozovně žalobce při výkonu obsluhy znovu. Ohledně přítomnosti D. M. v provozovně žalobce dne 15. 3. 2012 však již oba shodně sdělovali, že zde byl z důvodu vyčkání kontrolorů, když předtím (po kontrole předchozího dne) dohodl žalobce telefonicky s kontrolory v provozovně schůzku.

Z řízení tedy vyplývá řada pochybností, které nejen že se správní orgány nepokusily nijak odstranit (dokonce ani při samotném výsledku svědka mu nebylo předestřeno jeho předchozí sdělení a položena otázka směřující k objasnění změny jeho výpovědi), ale dokonce je ani řádně nevyhodnotily a pouze se přiklonily k té verzi, kterou podporují jen některé důkazy (zejména inspektorátem práce vypracovaný protokol o kontrole), když zcela pominuly důkaz, který je s ním v rozporu (svědeckou výpověď). Na správních orgánech však je, aby se se všemi rozpory řádně vypořádaly a ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodování. S ohledem na to, že sankční řízení je trestním řízením ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, musí správní orgán vinu žalobce (tj. že se v tomto případě skutečně jednalo o zastřený pracovněprávní vztah ve formě tzv. „práce na zkoušku“) prokázat mimo rozumnou pochybnost. Pouhé konstatování žalovaného, že považuje *„tvrzení účastníka, že se jednalo o pomoc v situaci nouze při neplánovaném opuštění provozovny“*, za účelové vzhledem k obsahu protokolu o kontrole ze dne 4. 4. 2012, rozhodně postačit nemůže. Hodnocení důkazů není možné ztotožňovat s rekapitulací obsahu listinných důkazů a svědeckých výpovědí. Při hodnocení důkazů je třeba zabývat se mimo jiné hlediskem jejich závažnosti pro posuzovanou věc a není možné opomenout kategorii jejich věrohodnosti, resp. pravdivosti, která by měla vyplynout z posouzení všech dalších souvislostí. Žádné úvahy v tomto směru však žalobou napadené rozhodnutí (a před ním ani rozhodnutí prvostupňové) neobsahuje.

Hodnocení skutkových okolností věci správními orgány a z toho dovozený závěr, že dne 14. 3. 2012 umožnil žalobce D. M. výkon nelegální práce, tak postrádá vypořádání se se všemi důkazy a tedy řádné a dostatečné odůvodnění.

V návaznosti na uvedené nutno dále přisvědčit žalobní námitce, že správní orgány se v daném případě nezabývaly dostatečně ani materiálním znakem posuzovaného správního deliktu. Závěr, zda se v případě D. M. jednalo o závislou práci nebo o nahodilou výpomoc, je podstatný pro hodnocení materiálního znaku správního deliktu, neboť nahodilá výpomoc by podmínku společenské nebezpečnosti jednání nesplňovala. Kategorie správních deliktů je kategorií trestního práva v širším slova smyslu, tudíž se i pro správní delikty uplatní povinnost správního orgánu zkoumat nejen naplnění formálních znaků správního deliktu, ale také, zda jednání vykazuje daný stupeň společenské škodlivosti, tj. materiální stránku. Bez materiálního korektivu by mohlo docházet k případům, kdy by za delikt byli postihováni i ti, jejichž delikty by postrádaly znak společenské škodlivosti.

Krajský soud tedy uzavírá, že spáchání správního deliktu musí být právnícké či fyzické osobě prokázáno. Je tak povinností správního orgánu zjistit všechny rozhodné okolnosti důležité pro vydání rozhodnutí. Při zjišťování skutkového stavu jako základu pro uložení sankce za správní delikt žalobce však správní orgány, jak vyplývá ze shora uvedeného, uvedený požadavek nedodržely.

Výše uvedené důvody vedly krajský soud ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a vady řízení a vrácení věci žalovanému v souladu s ustanovením §

78 odst. 1 a 4 s. ř. s. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši celkem 4.000,- Kč (tj. za žalobu a žádost o přiznání odkladného účinku žalobě) a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ten učinil ve věci tři úkony právní služby, z toho 2 úkony po 2.100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepis žalobního návrhu) dle úpravy platné do 31. 12. 2012 a 1 úkon, za nějž náleží částka 3.100,- Kč (stanovisko k vyjádření žalovaného) dle právní úpravy platné od 1. 1. 2013, k tomu má nárok na úhradu paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/ a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Krajský soud uložil vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť jde o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 31. října 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu